

SETMANA SANTA

Es aquesta una setmana d'oració i reculliment. La trista magestuositat del aparato; les imatges cobertes amb draperies morades des del Diumenge de Passió, els altars desguarnits i desmantelats després de la missa del Dijous Sant, la solemnitat de les cerimònies que celebra l'Església, lo patètic del cant amb que l'acompanya, fa que en aquests dies sigui més assídua i numerosa la concurrència en els temples. Aquesta setmana, en que es commemoren els grans misteris de la nostra redempció, és impregnada d'una dolça tristesa que arriba a infiltrar se a tothom, fins els mateixos que es vanaglorien de dir se incredul semblen influïts del general reculliment que aquesta setmana respira.

La Setmana Santa comença el Diumenge de Rams i acaba el Dissabte Sant; comença amb victors i crits d'*¡Hossanna!*, per acabar amb crits de *¡Tolle! ¡tolle! ¡Crucifige eum!*, amb la penosa pujada del Calvari, la mort en Creu del Fill de Déu, son devallament i son sepeli. Es la setmana dels grans misteris.

El poble que el Diumenge cridava *¡Gloria al Fill de Deu!* *¡Be-neit sigui el qui ve en nom del Senyor!*, és el mateix que el Divendres davant de Pilat cridava: *¡Aparta! ¡aparta! ¡Crucifica'lt!*, es el mateix poble que el Diumenge amb palmes i rams d'olivera l'acompanyava victorenjant-lo fins al Temple, i el Divendres prefereix lliurar al facinerós Barrabàs perquè siga condemnat Jesus; Jesus que predica una doctrina d'amor, pau, i caritat, Jesus que sols ha fet bé a tots. Entre aquella mateixa multitud que l'insulta i'l vol crucificar, n'hi ha molts a qui ha

donat paleses proves de sa bondat i de son poder: a l'un li ha ressuscitat el pare, la mare o el germà; a l'altre li ha curat el fill, l'amic o el servent; a tots ha prodigat els tresors de la seva divina sabiduria i inagotable caritat.

Els escritors i faritzeus, atuits pels victors del Diumenge, veient caure el pedestal de sa infatuació i orgull, els uns, i descobertes la seva falsetat i hipocresia, els altres, contraris tots de la nova doctrina d'amor que venia a implantar Jesús, s'han dedicat aquests dies a soliviantar el poble contra Ell. Es l'història de sempre, els embaucadors de les mases fent-les servir per a sos fins particulars, desviant-les de son camí, esperonant sos perversos instints, afalgant ses males passions, per a portar les per camins de perdició. I el poble sempre versatil, propici sempre a anar amb qui l'adula, imbuit per aquells que ni volen la pau, ni coneixen la caritat que Jesús predica, vol matar el Divendres a qui victorejaven el Diumenge; amb udols de fera l'acompanya fins el Calvari, i allà, mentres està clavat en creu, donant la vida fins a l'última gota de sa Divina Sang per els homes tots; mentres els infatuats escribas el befen i l'insulten, els hipòcrites faritzeus, amb gest despectiu arroncen les espatlles, i els soldats es juguen als daus les seves vestidures, el poble inconscient riu i l'escarneix; Jesús des de la Creu exclama: *Pare, perdoneu-los, perquè no saben el que fan.*

La Setmana Santa es nomena entre els primers cristians Setmana Major. Dues grans setmanes es contenen en el món: aquella en que Déu el creà, i aquella en que el mateix Déu reparà i en cert modo tornà

a crear la seva obra, purificant la i tornant-li la seva primitiva santetat, amb la sang i la mort de son diví Fill. Aquesta segona setmana, en que sos dies es contenen per altres tants miracles d'amor, és incomparablement més gran que l'altre, per aixó es nomena Setmana Major, per el gran número i magnitud dels misteris que en ella se celebren.

S'anomena també Setmana Penosa, aludint a les penes i martiris del Salvador.

Setmana d'Indulgència, puig que en ella els penitents públics que des del Dimecres de Cendra pujaven a la porta de l'Església, rebien l'absolució i seguidament eren admesos a la comunió dels fidels.

Ultimament s'anomena Setmana Santa a causa de la santetat de sos misteris i de les disposicions amb que devem assistir a la seva celebració. Aquesta última denominació, que enclou en sí totes les altres, és la que ha prevaescut generalment.

Antigament tots els dies de aquesta setmana i de la següent eren altres tants dies de festa; el treball manual, els negocis, la prosecució dels afers judicials estaven prohibits.

«No són únicament els pastors de l'Església i els predicadors — diu Sant Crisóstom — els que recomanen als fidels la veneració i santificació d'aquesta setmana; els mateixos emperadors prescriuen també aquest deure a tots els pobles de la terra, tent suspendre els plets i les diligències criminals, i en general tots els negocis civils i seculars, a fi de que aquests sants dies siguin exemps de preocupació i disputa, del enrenou dels processos i de tota perturbació que pugui ésser un obstacle per a consagrar-los a la pietat, als exercicis de la Religió i al bé espiritual de les ànimes.»